

KABAI LÓRÁNT

tranzit

induljunk el, te meg én,
ha már kiterült az éj a város egén –
melynek borzalmas haragja és még borzalmasabb hálája
sehogy sem nevezhető biztonságosnak,
s ezt talán meglehetősen sokan látják,
de messze nem biztos, hogy *fel is ismerik*.
egyszer voltam hős, de akkor sem,
és nem vágyom már semmire,
csak kinyissam, amit még ki lehet nyitni,
bezárni, amit be kell – ez minden, és a tüskék.
tények érzelmek nélkül: való igaz,
lehetne időben másutt az éj,
ama *másik*, a soha be nem fejeződő
– induljunk el.

már nem remélem, hogy megfordulok,
sem új fejleményt, pláne hogy tehetséget,
látókört cseréljek, ilyesmire törekedni sem igyekszem,
jobban járunk, ha soha nem találunk rá,
mert aztán többet tudunk, érzünk,
mint valaha is akartunk;
így kezdődik a bánat,
és soha nem ér véget.

az emlékezet pedig nagyon furcsa:
a dolgok másképp állnak, mint hinnénk.
néha felébredünk, aztán újra elalszunk,
és a kettő között már alig is van különbség:
az alvást elrondítja a szégyen és a szorongás,
az ébrenlét tele elvetélt gondolatokkal,
melyek álomszerű képtelenszilánkokká fakulnak.
persze meglehet, teljesen természetes folyamat ez,
az agy kiváló módszere a megszokottnak
ellentmondó tapasztalatok kezelésére – felejtünk.

senki nem állította, hogy a mennyország könnyű poggyász
– ha valami túl magabiztossá tesz, hamar hazugsággá válik –,
megmártózni mások bánatában vezeklés;
a napfény mindenütt árnyékkal jár
és a titkok csak akkor tárulnak fel,
már ha feltárulnak, amikor az ész a végét járja
– ezért remegek most, ezt érzem, szétreped a fejem;
nem moccanok, virágot vet a fagy, a harmat csillagot –,
lélekharang, lélekharang... éj, ha jönnél.

semmi különös,

nincs társaság,
csak a saját, *gondoló* agyam,
nem fogok kiborulni *ezen* sem,
nincs meleg, mit őrizni kellene,
fény sem, mit rejtteni,
a hajó elment, és a busz, villamos is,
a reménytelenség voltaképp
meglepően logikus dolog,
a nullával való osztást pedig,
nagy számár, megoldottam;
sőt konkrétan *semmi* sincs,
nincs gáz.

nehézkedés

a négyszer kimondott név sem jelent semmit,
ha nincs is név, csak holmi félig elfelejtett árnyéka,
mint egy hallgatag és mész idegené,
kinek hiába mondják, a paradicsom nem létezik,
ő mégis csak köti az ebet, márpedig ott akar élni,
és megalázónak érezné megvárni,
míg hazatéved az elkóborolt érzés,
köti a hideget, merre is van a vészkijárat,
dehogy mágus ő, csak véletlen hazavitte

a kósza és megbízhatatlan életösztön mégis;
nincs név, legfeljebb csak rég tovatúnt,
néma visszhangja nevének, ama idegennek,
kinek legnagyobb bűne, ha nemcsak hadovál arról,
hogy nyomora nem póz, de tudomásul is veszi,
sőt megbékél vele, ha feloldja és elemésztí,
és nem teheti máshová, csak vacak kirakatba,
gonosz doboz, motyog, csönd van.

vajon ki ült azon a megfáradt kocsmateraszon.
a kétely dadog.

annyi és az

elmondanám, ha tudnám, bár akkor is unnád,
hogy ezek a furcsa nyáreleji éjszakák
terhüket rám még durvábban pakolják,
szívszorító némaságuk
hogyan dőf egyre csak át meg át,
lázás üvöltésük darabokra vág;
boldogok, akik nem tudják,
hogy a szorongás nagy úr,
és semmiből sem tanul,
van gyufája szemberöhögni bárki képében,
legyen az akár egy szerettem,
ki csak élni akar, meglenni világában,
gondja sincs rám, mert miért legyen,
ha itt az öreg haver,
magához hívja aztán még migrén cimborát is,
mondom, arcomba röhög vicsorogva
folyton az összes arc,
s hogy igazán szép legyen,
kiderül ám hamar, hogy ezt is csak én akarom,
ezt is csak én vezénylem,
kirojtosodott drótsodrony az idegrendszerem,
tudatalattim huncutkodik velem,
ennyi és ez – *milyen szép.*